

2017. március 12. – Nagyböjt 2. vasárnapja – Mt 17,1-9 – Tábor-hegyi jelenés

Az 588 méter magas Tábor-hegy, amely a Jordán völgyéhez viszonyítva a tekintélyes 774 méterre magasodott, már az Ószövetségben is szent helynek számított, ahonnan Sisera seregeinek legyőzésére indultak a zsidók. Jézus ezt a helyszínt választotta arra, hogy saját maga töltekezzen, s egyben három tanítványának életre szóló élményt, örömet szerezzen.

Az Ószövetséget olvasva mindig meghatott, hogy Jahvéról beszélve szinte rendszeresen hozzáfűzik, hogy „Ő, aki kihozott Egyiptomból, táplált a pusztában, kettéválasztotta a tengert ...stb”. Azért üt szíven ez a gyakori szófordulat, mert gyanakszom, hogy Istenre gondolva mi inkább panaszkodunk, kérünk, vádaskodunk, értetlenkedünk, a hiányainkat emlegetjük, s nem azért adunk hálát, hogy már hányszor bizonyította, hogy fontosak vagyunk neki személy szerint is. Mivel az emberi kapcsolatokban is akkor van halló fülünk a másokra, ha feléje fordulva, rá figyelve kezdjük a beszélgetést, nagy az esélye annak, hogy a hála alaphangulatába helyezkedő ember tisztábban hallja Istenünk üzenetét.

Nem tudjuk, miért ezt a három tanítványt vitte Jézus magával. Sok magyarázat lehetséges:

- őket kedvelte legjobban,
- ők tűntek a legmegbízhatóbbaknak,
- nekik kellett valamiért leginkább az erősítés,
- rájuk várt a legnehezebb küldetés stb.

Mi vajon tudjuk-e, hogy a körülöttünk élőknek éppen mire van szükségük? Kinek éppen mire? S van-e bölcsességünk, erőnk úgy adni azt, hogy el is tudják fogadni?

Péterék ismeretlen, zavarba ejtő, bár csodálatos helyzetbe csöppentek. Érdekes, hogy Péter maguknak nem akar sátrat építeni. Ő – bár együtt vándorolt barátként Jézussal – még jól érezte, hogy nem egy „súlycsoportba” tartoznak. Mi kicsit átestünk a ló túloldalára. Nem gondolom, hogy sokan fogadnánk arcra borulva Jézust, ha megjelenne közöttünk. Kicsit „bratyizósra” sikeredett a kapcsolatunk mostanában, ennek minden előnyével és hátrányával.

Mi hogyan reagálunk az ismeretlen, félelmetesnek tűnő helyzetekre? Például most a bevándorlás kapcsán. Van erőnk odamenni, megismerni az emberek élettörténetét? Kimutatni együttérzésünket? Vagy csak egy „migrációs massa” marad számunkra, amellyel szemben valóban megrekedünk a félelem és bizonytalanság állapotában.

Jézus sokat nyújt, felkészít, de számon is kér. Ha többet kapsz, többet is vár el tőled. Langyoskásan nem lehet Krisztus-követőnek lenni!

A Tábor-hegyen Péterék átélték a fausti „Állj meg, pillanat!” érzését. De az lenne jó, ha igaz lenne Teréz anya szava: „Soha ne engedd, hogy valaki ne legyen boldogabb a veled való találkozás után, mint előtte!” Vannak ragyogó szemű emberek, akiknek jó a közelében lenni, mert energiával, reménnyel töltenek fel.

A látottakról nem volt szabad beszélni a tanítványoknak, de átélték, hogy az Isten-közelség sem most, sem odaát nem félelmetes, hanem felemelő, szívet-lelket szétrepesztő öröm!

Add, Uram, hogy minél gyakrabban legyen bennünk is megtapasztalhatóvá a Te szerető lényed!

Kőszegi Tamásné Melinda (Pécs)